

Vážená paní, vážený pane,

obracím se na Vás z pozice bytosti, která si už v letech dospívání uvědomovala, že tam někde je jiný svět než realita, které jsem byla dennodenně součástí. Nejen samý shon, honba za materiálními požitky a plněním „přede-psaných“ výsledků, mnohdy soupeření, naschvály, závist, lži, předstírání, pocity samoty, bez-naděje... , ale i něco více.

Již od narození jsem byla šťastné dítě, a to i v případě, kdy mi v 7 letech zemřela maminka na rakovinu, či se za pár let odstěhoval tatínek za práci do našeho hlavního města, neboť byl propuštěn ze zaměstnání z důvodu snižování stavu ve fabrice.

Zůstali jsme tehdy žít na vesnici, kde jsme vyrůstali, v rodinném domě, se sourozenci a babičkou, která nám vařila a pečovala o nás, když bylo potřeba. Tatínek nám přispíval na dálku finančně, a co nějakou dobu přijížděl domů na víkend. My se se sourozenci starali o domácnost, chodili do školy, snažili se mít dobré známky a vždy pomáhali druhým, aby na nás byla rodina hrdá.

Stávalo se, že si na nás druzí ukazovali prstem, litovali nás, však já ... jako bych to nevnímala a byla přesto všechno šťastná.

I když to nebylo vždy jednoduché, byla jsem vděčná za tuto zkušenost, neboť mě to naučilo větší samostatnosti, trpělivosti, skromnosti, vděčnosti, zodpovědnosti a hlavně – uvědomila jsem si, jaký DAR máme v tom, že jsme živí a zdraví... Už jenom v tom, že jsme.

Díky mamince, se kterou jsem byla nějakým způsobem spojená i po jejím odchodu na onen svět (cítila jsem její přítomnost a měla pocit, že nejsem nikdy „sama“), jsem si uvědomila, jak je náš pozemský život krátký.

Nikdo z nás neví, jak dlouho nám je souzeno tady být...

Rozhodla jsem se prožít svůj život naplno a naplnit ho tím, proč tu jsem – svým POSLÁNÍm. V té době jsem však doposud netušila jakým, a tak započala má cesta za POZNÁNÍm.

Aniž bych měla k tomu jakékoliv důkazy, vždy jsem tušila, že život je o něčem více než jen škola, práce, povinnosti, role partnerky, manželky aj.

Dlouhá léta jsem žila v tomto systémovém světě a snažila se plnit svou roli, ať už byla jakákoli, vždy poctivě, svědomitě a co nejlépe, jak jsem to jen dokázala.

Vždy jsem věřila, že tam někde venku je to MÍSTO. Místo, kde ...

... jsou lidé k sobě upřímní, pravdomluvní, mají se rádi, vzájemně se podporují, respektují ...

... jste milováni jen za to, že jste (bez nutnosti být někým druhým, aby mě měli druzí rádi).

... rodina, je opravdu RODina.

... jde v životě o něco více, než jenom se narodit, a pak zemřít. Smyslem jsme my a naše poslání.

... se tvoří společně – v lásce a harmonii, a takový svět, kterého chceme být součástí.

Kdysi jsem netušila, kde takové místo hledat. Dnes už to vím... Je uvnitř nás. Jsme to MY.

U nás to vše začíná... To my jsme POČÁTEK všeho.

Kromě vlastního života a příležitosti tady být, jsem od Života obdržela další velký DAR. Dvě čisté dušičky si vybraly mne, a dnes již bývalého manžela, za své RODIČE. Najednou jsem to nebyla jen Já, byla a jsem ... „Máma“.

Díky narození „našich“ dětí, sarah a toma, se mi jakoby rozsvítilo světlo na konci tunelu, a já věděla, že je důvod, proč tu jsem. Jsou to naše děti, pro které tu jsme, a úkolem nás rodičů je dát jim to nejvíce, co jen můžeme. Nejen po materiální stránce, i když i ona je svým způsobem v něčem důležitá, ale hlavně – poskytnout jim Lásku, péči, oporu, otevřenou náruč... Být jim takovým majákem při jejich plavbě životem.

Jako rodiče tu nejsme proto, abychom děti „vychovali“. Máme býti takovými průvodci na jejich životní cestě. Předávat jim to, co víme, co umíme, a naopak – učit se od nich to Důležité, neboť oni - děti - jsou ti největší malí Velcí Tvůrci, od kterých si můžeme brát v mnohém příklad.

Čím méně se je pokusíme ovlivňovat a zasahovat jim do jejich přirozeného bytí, zjistíme, jak jsou čisté, plné Světla a Lásky.

To oni jsou pokračováním našeho RODu.

Prostřednictvím nich tady zanecháme po sobě světu svůj odkaz.

Oni a jejich děti jsou pokračovatelem ŽIVOTa na Zemi...

A je jen na nás, jak se k tomu všemu postavíme. Jaký svůj díl odpovědnosti vůči budoucím generacím si tady ukrojíme.

Rozhodla jsem se být pro své děti nejen „mámou“, ale tím nejlepším, čím mohu být... INSPIRACÍ.

Mrzí mne, že dnešní „systém“ v mnohých dusí ten skrytý potenciál v nich a odvádí je od jejich cesty – cesty k sobě samému a plnění svého poslání. Začíná to už naším narozením v porodnici, vydáním cenného papíru – rodného listu, díky kterému se my jako člověk vzdáváme své odpovědnosti za náš život na úkor toho, že za nás budou rozhodovat druzí, a my budeme „muset“ poslouchat.

Pokračováním je školský systém – mateřské školy, povinná předškolní a školní docházka aj. Všechny tyto malinké krůčky nás postupně odvádějí od Pravdy, od nás samotných, od RODiny, která je ta nejdůležitější a je v ní největší SÍLA, neboť co je pro nově narozené stvoření i pro každého z nás to nejdůležitější? LÁSKA.

Uspokojení té základní lidské potřeby – *být milován*.

Aby však byla tato potřeba naplno uspokojena, je potřeba nejdříve najít lásku v nás.

Teprve když miluji sám sebe, a to takového, jakým jsem, se vším všudy, mohu se podělit o tuto lásku s druhými a oni pak na oplátku se mnou, jenomže... oddělení dětí od RODiny formou porodnického oddělení v ne-MOC-nici, školských zařízení, pak naše povolání, nás odděluje od té největší síly, kterou v sobě všichni máme.

Síly, díky které můžeme prožít šťastný a spokojený život, a nejen to...

Síly, díky které zůstaneme v kontaktu se sebou samotným, se svým duchem a můžeme se vypravit na cestu poznání...

Síly, díky které může naše duše RŮST.

Každý z nás má v sobě ZÁZRAK, pro který jsme byli stvořeni a naším posláním by mělo být – naplnit ho.

„Systém“ v nás tuto potřebu „dusí“, ale přesto si uvědomuji jeho důležitost.

Jsme jako semínka matky Přírody a Země samotné.

Každý z nás má tytéž příležitosti k tomu, abychom se jednoho dne stali ozdobou života na Zemi.

Každý z nás má Slunce nad hlavou, které nám dává teplo a světlo.

Každý z nás má přístup k pod-zemním vodám, díky kterým můžeme růst.

A „systém“, nařízení, opatření, zákony a to vše kolem? Jsou to jen občasná mračna, přeháňky a bouřky...

Mohou nám dát chvílemi zabrat a budeme mít chuť se někde schovat, ale ... berme si příklad z květin. Někdy se stačí na chvíli sklonit, uzavřít, jít do sebe..., což není vždy známka slabosti, ale naopak – může to být známka velké síly, rozvahy a odvahy.

A pak, když se na obloze objeví duha nebo se bude linout vzduchem krásná melodie zpěvu ptáků (symbol naděje a nového počátku), budeme připraveni na náš opětovný rozkvět.

Jaký bude, a jak se ke všemu postavíme, záleží už jen na nás a na míře zodpovědnosti, kterou budeme ochotni převzít za vlastní život.

Můžeme se světu a slunci otevřít – v plné naší kráse anebo se můžeme dál ukrývat.

„Systém“ a vše kolem jsou pouze naše zkoušky, které prověřují sílu v nás. Každý z nás jsme někde jinde, každý z nás má svůj čas pro vlastní růst.

Z celého srdce DĚKUJI za každou přeháňku, která se v mém životě objevila.

Děkuji za osobní zkušenosti se „systémem“, ať už ve vztahu k sobě samotné či mým dětem.

Teprve díky poznání toho, co nechci, se mi objevil obraz toho, co skutečně chci.

Chci naplnit ZÁZRAK, kvůli kterému jsem tady.

Chci být dobrou mámou a člověkem, a předávat dětem to nejvíc, co mohu.

Před 3 lety jsem „poprvé“ po mnoha letech od dětství znovu pocítila potřebu splnění zázraku.

Cítila jsem, že potřebuji děti chránit – před světem, „systémem“, který bohužel znázorňoval i tatínek dětí, který ztratil kontrolu nad vlastním životem a stal se jen figurkou na systémové šachovnici,

kteřou ovládal někdo druhý. Nebyl připraven naslouchat, nebyl připraven jít s námi dál, a tak jsme se v zájmu štěstí nás všech dohodli na rozchodu.

Netušíc, co bude, jsem se vydala s dětmi do světa. Objevili jsme se na vesnici, která si nás našla „samotná“.

Je to místo mezi kopečky, kde se pasou ovečky. Stalo se pro nás takovým balzámem na duši v období veškerých přeháněk a bouřek, a nejen. Jsme tady dodnes, i když cítím, že přichází čas – jít dál.

Kam – je zatím ve hvězdách...

Již před narozením dětí jsem díky nástupu na rodičovskou dovolenou opustila zaměstnání, do kterého jsem se nevrátila. Chtěla jsem se dětem věnovat naplno a být tady pro ně, kdykoliv to budou potřebovat a hlavně – mít sílu jim dávat to, co jsem cítila, že jim mám předávat.

Po našem přestěhování jsem začala s podnikáním, které jsme jako rodina – já a děti – rozvíjeli společně. Budovali jsme svou firmu v rámci síťového marketingu – pod názvem „Nakupování s úsměvem“, započala jsem svou cestu za plněním svého poslání díky budování „značky“ mě samotné – marcelasumegova.cz.

Nevěděla jsem – proč, ale začala jsem psát, a sdílet světu své myšlenky, pocity. Přicházely ke mně jako inspirace shora a já cítila potřebu je posílat dál.

Peníze na život jsme měli z velké části hlavně díky rozvodovému vyrovnání. Bývalý manžel chtěl zůstat v bytě, který jsme si pořídili společně na hypotéku, a tak mi vyplatil polovinu z rozdílu, který by zůstal po prodeji bytu a splacení dluhu bance. Nebylo to „mnoho“, ale bylo to dost pro nový počátek. Přestěhování se, vybavení nového nájemního bytu, úhrady měsíčních nákladů za bydlení a život...

Získala jsem tímto od života velkou příležitost, neboť jsem díky tomu mohla zůstat první rok a půl „doma“ a naplno se věnovat nejen rozvoji podnikání, ale hlavně sama sobě a dětem, které v té době navštěvovaly ještě mateřskou školu, a později u dcerky 1. a 2. třídu základní školy. Měli jsme prostor si dát naše životy zpět do pořádku, najít si svou sílu, vnitřní klid, další směr a hlavně – vybudovat si vztah k nám samotným a jeden k druhému.

Byla jsem za to „systému“ i bývalému manželovi moc vděčná, neboť po pravdě ... nedokázala jsem si představit, jak mám jako maminka, která žije s dětmi sama, chodit do zaměstnání, starat se o domácnost, stravu, a přitom dávat sobě i dětem vše to, co skutečně potřebujeme... Lásku, péči a pozitivní energii.

Cítila jsem, že buď své životy podřídíme někomu jinému, kde budeme jen poslouchat a dostaneme se do systémového kolečka, z kterého není lehké se dostat ven, anebo se naplno osamostatníme, přijmeme zodpovědnost za vlastní životy a budeme fungovat sami za sebe - jako RODina.

Dvakrát nebo třikrát jsem zkusila požádat o příspěvek na bydlení, který nám, myslím, 1-2x vyšel, ale později už ne. Zjistila jsem, že i když jsem maminka samoživitelka, bez příjmu, pokud jsem vedena jako podnikatel, jsou tabulky, kde je psáno – jaký minimální měsíční příjem mám, a díky nim jsem na další po-moc již nedosáhla.

I za tuto zkušenost jsem byla nakonec moc vděčná. Byla pro mne takovým krásným prozřením toho, jak to u nás „ve státě“ funguje, když se snažíte a chcete být co nejlépe zodpovědní sami za sebe a za svou rodinu.

Žili jsme si s dětmi skromně, ale žili. Naučili jsme se být vděční za každý den, těšit se z maličkostí a díky tomu, že jsem měla dostatek prostoru na sebe samotnou a svůj rozvoj, získávala jsem větší a větší vnitřní sílu pro Nás, pro naši další cestu.

Z důvodu, že jsem neměla pravidelné výdělky, mě rodina a známí přemlouvali, ať se alespoň nahlásím na pracovní úřad, ať nemusím odvádět sociální a zdravotní pojištění, ale ne-poslechla jsem je. Poslechla jsem své srdce, které mi říkalo, že tato cesta není pro mě a vše si platila nadále sama – z rezerv.

Kdo by to jen tehdy tušil, jak dobře mě toto rozhodnutí a celkově – i naše zkušenost skromného žití a bytí tady jeden pro druhého, v lásce a míru - připraví na přeháňky, které měly přijít.

Po roce a půl nastala situace, kdy jsem nevěděla, za co příští měsíc pokryji běžné životní náklady – nájem a jídlo. Odjížděli jsme tehdy na měsíc do lázní a já se obávala, že už nastal den D, ve kterém budu nucena sejít ze své cesty za naplněním zázraku kvůli opětovnému napojení se do systému - nalezení si zaměstnání.

V té době jsem už byla naštěstí naučena plynout z dne na den, a skutečně mnohdy jsem se nechávala životem vést. Již dříve jsem zjistila, že jistoty nemáme žádné a hlavně, že – cokoliv se nám v životě stane, je to to nejlepší pro nás, i když tomu hned na počátku nerozumíme...

Rozhodla jsem se nechat to volně plynout a ve skrytu duše věřila, že se nějaká příležitost přece jen objeví.

Poslední týden před odjezdem domů z lázní přišla informace o uzavření škol a opatření ve věci „covidu“.

Netušíc PROČ, poněvadž venku začínal svět chaosu a probouzení strachu, byla jsem zcela v poklidu.

Věděla jsem, že všechno dobře dopadne. A také, že ano.

Po hlubším poznání celé situace i mě samotné jsem zjistila, že přicházející období „covidu“ bylo pro nás takovou duhou, novou nadějí...

Díky tomu, že jsem byla po celou dobu vedena jako podnikatel, získala jsem možnost využití po-moci od státu formou ošetřovného a některých kompenzačních bonusů pro podnikatele.

Ač vím, že stát Česká republika jako takový již není, že fungujeme od r. 2003 jako firma, naštěstí aktivní, na rozdíl od Slovenska, které bylo letos v červnu rozpuštěno, k tomu jsme od března 2020 vedeni armádou, která převzala vládu, jsem Vám za tuto podporu velmi vděčná. Díky ní jsme s dětmi mohli „žít“ další rok.

Byl to také nový počátek pro naši rodinu. Čím více omezení, a bohužel mnohdy ne-smyslých opatření, tím více v nás rostla touha po Svobodě a sounáležitosti jeden k druhému. Najednou bylo velkým probuzením uvědomění si toho, že každý „člověk“ tady má svá práva. Brali jsme je mnohdy na lehkou váhu, jako samozřejmost, do chvíle, než nám „občanům“ začínaly být postupně odebírány.

Právo na život (už jen to – se moci volně nadechnout), nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, právo na osobní svobodu, zachování naší lidské důstojnosti a cti, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do našeho soukromého a rodinného života, zaručení svobody pohybu a pobytu aj.

Děkuji za tento velký AHA-moment. Probudil ve mně ještě větší sílu, odhodlání, kuráž...

Vznikla potřeba ochrany mých dětí, mě samotné...

Jaké ochrany? Našeho života, zdraví, osobních svobod. Našeho RODu a budoucích generací. Světla samého.

A před kým nebo čím?

„Temnem“, které se prostřednictvím svých služebníků – „systému“ a médií pokusilo rozestít strach na Zemi.

Od počátku „povinnosti“ nošení respirátorů a testování ve školských zařízeních byly mé děti doma. Ačkoliv jsem si uvědomovala, že jako „občan“ mám právo, aby tam děti docházely i mimo tyto opatření, nechtěla jsem jít touto cestou.

Cítila jsem, že vše má svůj důvod a toto je jen počátek něčeho nového, daleko většího.

Do konce minulého školního roku se dcerka učila v rámci distančního vyučování, a až prozatím netuším, co bude dál, a jak to budu vše sama zvládat, a to časově, finančně i s ohledem na své podnikání, které jsem se pokoušela nadále v rámci online světa rozvíjet, se mi povedlo počátkem července vyřídit na „kmenové“ základní škole v Kozlovicích pro obě děti individuální domácí vzdělávání, a to s platností od měsíce září 2021 (1. třída syna a 3. třída dcerky).

Škola mi vyšla v tomto směru vstříc. Na mou žádost mi poskytla učební osnovy, ať vím, co budou s ostatními spolužáky ve třídě v průběhu pololetí probírat. Pořídila jsem si domů i tytéž učebnice a ze začátku si myslela, že se budeme učit s dětmi dle plánů „školy“, avšak po hlubším prostudování probíraných témat a učebnic samotných jsem zjistila, že touto cestou jít s dětmi nemohu.

Nějakou dobu jsme to zkoušeli, ale po chvíli jsme zjistili, že bychom šli v tomto způsobu výuky proti svému niternému přesvědčení. Dělali bychom to jen proto, že „musíme“, a abych k Vám byla upřímná, již od malička jsem byla proti tomu, když mi někdo druhý říkal, že něco „musím“. Cítila jsem vždy, jak se ve mně probouzí ten „malý bojovník“, který symbolizuje mé jméno „marcela“, a mé srdce bije na poplach.

Ve svém životě potřebuji dělat věci, které mi dávají SMYSL a u nichž cítím, že jsou správné. Ten jsem v případě učebnic osnov a způsobu výuky v klasickém školství, bohužel (nebo našťěstí?) postrádala.

Nejde o to, že by se děti neměly učit. To určitě ne. Ale za mne – učit je hlavně životem samotným, s uměním je zaujmout, ohledem na jejich individualitu, přirozený vývoj a rozvoj talentů, které v sobě mají. Jen někdy potřebujeme dostatek času a klidu pro jejich objevení.

Každé dítě má v sobě přirozenou zvědavost, a když mu dovolíme být sám sebou, a dáme mu dostatek prostoru jak pro hru samotnou, tak i pro to, co ho nejvíce zajímá, či ho baví a naplňuje, přijde čas, kdy bude chtít on sám více, a ne že bude jen tiše sedět a poslouchat, častokrát bohužel bez zájmu jako ve škole, ale začne chodit sám, bude se ptát a zajímat se o svět okolo. V takové chvíli máme na půl vyhráno, neboť se v něm probudil přirozený zájem o život a věci kolem, bude spokojené, šťastné, s chutí se rozvíjet dál a učit se nové. Bude to plnohodnotný malý člověk, který bude znát svou hodnotu a bude si vědomé sebe samého.

Zjistila jsem, že způsob výuky ve svobodně-demokratických školách je nám bližší, a tudíž jsem zvažovala možnost přehlásit děti tam, s tím, že bych si je učila nadále doma, abych jim teď mohla předávat to nejvíce, ale k přestupu na takovou školu bylo potřeba souhlasu 2. zákonného zástupce dětí – jejich otce, a ten, ač s dětmi nežije a bohužel je moc nezná, poskytnout svůj souhlas nechce.

Nevím, zdali jde tady z jeho strany o dobro dětí, nebo o probuzené staré křivdy, které má v sobě, neboť se mnou a dětmi odmítá v této věci jakkoliv komunikovat, ale jeho „rozhodnutí“ respektuji, i když mu tak úplně nerozumím. Každý z nás vnímá svět a život jinak, a máme právo na svůj názor.

Nejdůležitější je, abychom byli spokojení a šťastní, a já věřím, že i když se Sarah a Tomovi uzavřely jedny dveře, co se týče „školy“, otevrou se jiné. Takové, kde škola nebude jen o učení se, ale kde bude ŠKOLA OZDOBOU ŽIVOTA – to je náš „sen“.

Upřímně ...

Toužím po vyvázání dětí z "povinného" školského systému, který funguje na principu výkonu, hodnocení a odosobnění od sebe samého. Buduje rivalitu, soutěživost, mnohdy zesměšňování, nechrání osobnost jedince. Nutí nás být stále lepšími a lepšími, znát toho více a více, ale proč?

Jsme jedinečné a dokonalé bytosti už jenom tím, že jsme. Máme v sobě zázrak, který bychom měli v životě naplnit, Lásku, kterou máme druhým i světu předávat, ale k tomu nás školy nevedou. Právě naopak.

Chtějí vychovat poslušné „občany“, kteří se nebudou moc ptát a jen konat to, co se má. Samotná jsem tímto „systémem“ prošla a po pravdě – každý den jsem si přála, abych už byla mimo něj.

Měla jsem to štěstí, že jsem měla kolem sebe vždy svůj svět, jenž mě chránil před účinky „systému“, své andělé strážné, kteří mi někdy ne-nápadnými znameními ukazovali ten pravý směr.

V té době jsem ještě netušila, že existuje i jiná cesta a plynula jsem s proudem, i když svým způsobem spíše tak trochu mimo něj.

Dnes, už vím ...

„Stojím“ tady před Vámi jako **marcela sumegová**, roz. mrózková, z rodu mrózků, ČLOVĚK, jenž se prohlásil před notářem za svobodného živého člověka z Cestui Qui Vie trust dne 20.7.2021.

Jsem člověk, který si uvědomuje své bytí, sebeurčení, svůj díl odpovědnosti vůči celému svému RODu, od počátku stvoření až dodnes, a vůči budoucím generacím, za osud veškerého života na Zemi.

Jsem připravena přebrat zpět plnou zodpovědnost za vlastní život, stejně tak i „mé“ děti – **sarah sumegová a tom sumega**, za ten svůj, podle našeho nejlepšího vědomí a svědomí.

Já, *marcela sumegová*, narozená 16.8.1985, vedena na matrice v městě Třinec, svazku 79, ročník 1985, na straně 240, pod číslem řadovým 706 a rodným číslem 855816/5451, společně s pokračovateli rodu – „mými“ dětmi:

sarah sumegovou, které rodné číslo 125915/0651 je zapsané v České republice, na matrice v městě Třinec, svazek 56, ročník 2012, strana 4, pořadové číslo 711, a

tomem sumegou, kterého rodné číslo 140728/0600 je zapsané v České republice, na matrice v městě Třinec, svazek 64, ročník 2014, strana 168, pořadové číslo 508,

jsme nebyli ode dne našeho narození ani jednu sekundu ztraceni na moři, ani na souši. Nejsme mrtví. Byli li jsme prohlášeni za nezvěstné, jsme živí.

Žádáme Vás o uznání našich přirozených práv a svobod – jako ČLOVĚKa.

Rádi bychom s dětmi získali příležitost budovat náš nový svět. Místo, kde:

... jsou lidé k sobě upřímní, pravdomluvní, mají se rádi, vzájemně se podporují, respektují ...

... jste milováni jen za to, že jste (bez nutnosti být někým druhým, aby mě měli druzí rádi).

... rodina, je opravdu RODina.

... jde v životě o něco více, než jenom se narodit, a pak zemřít. Smyslem jsme my a naplnění našeho zázraku.

... tvoříme společně – v lásce a harmonii.

Jsme již součástí takového světa. Jsme to MY a uvědomujeme si plnou zodpovědnost za náš život.

Každý náš den se pokoušíme být tím nejlepším, čím můžeme být... inspirací... pro sebe, i druhé.

Jsme si vědomi veškerých darů, které jsme od života dostali a rádi bychom mu to navrátili zpět, a to svým jednáním, konáním, tvořením i bytím. Námi samotnými.

Snažíme se šířit kolem sebe vděčnost, radost, úsměv i lásku. Jít druhým příkladem.

Toužíme po tom – naplnit náš Zázrak a podporovat druhé na jejich cestě.

Hodnoty, které ctíme, jsou LÁSKA, UPŘÍMNOST, PRAVDA, OTEVŘENOST, SLUŠNOST, ÚCTA, POKORA, VDĚČNOST, SKROMNOST, RESPEKT...

Uvědomujeme si důležitost rodiny, našeho RODu a uděláme vše pro to, abychom si jednou zasloužili odpuštění, pokud jsme se jako ROD dopustili vůči Stvořiteli něčeho zlého, svým slovem, skutkem či činem, od počátku stvoření až dodnes.

Snad nám bude dopřána možnost očištění a veškeré negativní energie budou přeměněny v čisté světlo.

Moc rádi bychom dostali příležitost k realizaci našeho životního projektu – nás jako RODiny, která je prvopočátkem všeho.

Uvědomujeme si, že chceme li změnit svět k lepšímu, je potřeba začít nejdříve u sebe.
Jak se říká ... malými krůčky k velkým věcem.

Nejsem žádný superhrdina ani bytost s výjimečnými schopnostmi.

Jsem obyčejný ČLOVĚK, žena, která životem plyne a nechává se vést inspirací shora. Ta ke mně promlouvá i teď. Proto tyto písmenka.

Prozatím netuším, komu jsou adresovány a ani – proč. Vnímám je jako takový vzkaz v láhvi, který mám napsat, a následně poslat po hladině vody do ne-známa. Má li doplout k rukám toho Pravého, stane se tak.

Cítím, že jsem se dostala na života rozcestí, kdy vím, že se již nemohu vydat ani doprava, ani doleva a už vůbec ne zpět. Jediná cesta je vpřed. Jste to Vy.

Mnoho malých krůčků mám již se svými dětmi za sebou a cítím, že jsme připraveni na další, tentokrát 1. větší krok.

Ačkoliv vím, že mám ve svém nitru dostatek síly a odhodlání pro zdolání všelijakých výzev a zkoušek, pochopila jsem, že další krok už není jen o mně.

Jsme na cestě za naplněním našeho Zázraku a rádi bychom Vás požádali o radu, Vaši podporu, nasměrování, či cokoliv jiného, abychom mohli jít vpřed.

Naše bytí je o tvoření a radosti ze společného konání, a nám bude velkou ctí, budeme li moci společně konat.

Ráda bych se odvděčila životu za dary, které nám dal. Ráda bych vytvořila to Něco, co mi přišlo inspirací shora, jenomže...

jsem hlavně člověk, žena, máma, jejichž posláním je předání moudrostí našeho rodu i toho Nej ze sebe samé dalším generacím - mým dětem.

Poznala jsem, že tím největším darem, který mohu dětem věnovat, je Láska, péče, pozornost, něha, a také – harmonický vztah k Přírodě i všem bytostem na světě, i mimo něj. Moc ráda bych v tom nadále pokračovala a udělám vše pro to, aby tomu tak i nadále bylo, jenomže ... abych měla nadále dostatek síly a energie pro každý náš den, potřebujeme mít vytvořené vhodné podmínky pro naše bytí.

Jak krásný by byl život, kdybychom měli už navždy vyřešenou otázku bydlení a stravy, a věděli bychom, že tyto oblasti prostě fungují – jen tak, a my můžeme jen BÝT a tvořit.

Bylo by možné to zajistit?

Cítím, že na 1 člověka je toho přespříliš a sama to nezvládnou. K tomu již *ne-pod-nikam*, ale chci jít „někam“.

Možná jednou, až budeme kráčet životem ve čtyřech, namísto nás tří, já budu mít vedle sebe toho Někoho, u kterého dojde ke splynutí našich duší, patřících k sobě, a děti budou mít vedle sebe ten správný mužský vzor, ctící ty pravé hodnoty, bude to jiné, ale teď ...

Vše je tak, jak být má. Prozatím tedy kráčím vstříc životu „sama“...

Pokud tady máme, jako svobodný živý ČLOVĚK, nějaké poslání, a jsme připraveni vyjít mu vstříc, jste připraveni i Vy ukázat nám tu pravou cestu – jak a kam dál?

Jsme si vědomi našich práv i povinností s ohledem na Listinu základních práv a svobod, a vesmírné kóny.

V příloze Vám posílám kopii Prohlášení svobodného živého člověka z Cestui Qui Vie trust. Ráda někomu předám, či pošlu, originál, ať už v českém či anglickém jazyce, ale do těch Pravých rukou.

Mohu Vás požádat o Vaši podporu v této věci?

Ať už jsem v životě procházela čímkoliv, či jednala s kýmkoliv, vždy jsem se snažila konat podle svého nejlepšího svědomí a vědomí. Tady to platí taktéž.

Cítíla jsem, že mým posláním je šířit kolem sebe Světlo, jehož součástí je Láska. Abych mohla čistou lásku druhým předávat, potřebovala jsem se tou láskou nejdříve já samotná stát.

Nevím, zda li se mi to již povedlo, ale snažím se. Každý den.

Nevím také, zda li jako „máma“ a „člověk“ dělám vše správně... Pokouším se však vždy dělat to nejvíc, co jen mohu a svým dětem předávat myšlenky a pocity, kterým skutečně věřím.

Učím je to, co vím, cítím. Ráda bych, aby se uměli v životě rozhodovat sami za sebe a hlavně, aby naslouchali svému srdci.

Provázím je životem, snažím se jim být otevřenou náručí, oporou, budovat v nich hodnotu jich samotných. Ač si to již nepamatuji, cítím, že mi to kdysi předávala i moje maminka, než zemřela, proto jsem zřejmě taková, jaká jsem a viděla vždy svět svýma očima, a v ostatních bytostech to dobré, i když to bylo někdy pod mnoha vrstvami skryté.

Uvědomuji si, že my – veškeré bytosti – jsme si rovni, a že i věci, které nám přicházejí do života, nejsou naše. Pouze s nimi sdílíme určitý úsek našeho života... jako i s jinými bytostmi.

A téma **TVOŘENÍ** ?

Toužím po novém školství, kde bude ŠKOLA OZDOBOU ŽIVOTA...

... založená na čistotě, světlu, těch pravých hodnotách.

... kde se bude pracovat s rodiči i s dětmi, aby ty vazby mezi nimi byly "silné" a svobodné (v tomto směru bych mohla nabídnout samou sebe, neboť touto cestou - budování vztahu mezi mnou a dětmi - procházím já samotná).

... důraz na přirozený vývoj a rozvoj talentů.

... výuka základů etikety, slušného chování aj.

"Učit" by se mohlo formou příběhů, vyprávění - starší, mladší, dospělí, děti, babičky, dědečkové.

V podstatě „kýmkoliv“ - o tom, co je baví, naplňuje, co dělají, o co se zajímají, např. strojevedoucí - o vlacích, maminky - o vztahu rodič/dítě, zahradník - o své zahradě a vztahu k přírodě ...

Vyprávění svých vlastních životních příběhů, z kterých mohou nastat různé aha-momenty a poučení se.

Takových "setkání" by se mohly zúčastňovat nejen děti, ale v podstatě kdokoli, kdo by chtěl.

Mohly by probíhat i akce typu pečení, malování, vyrábění, šití, pletení, stavění z lega aj., pomoc při práci na zahradce, čas strávený povídáním s babičkami a dědečky (předávání moudrostí starších).

Dílničky - volně přístupné pro celé rodiny - ať se posilují vazby uvnitř rodiny.

Tvůrčí oddělení a možnost realizování vlastních projektů dětmi. Dcerka si přála založit „místo“, kde by mohla nabízet vlastní obrázky, vyrobené věci, ušité oblečky pro panenky apod.

Věřím, že tento potenciál je ve všech dětech, když se jim dá prostor.

Taková "škola" by mě bavila a ráda bych se jí samotná účastnila. Ne zcela naplno, neboť toužím i po psaní, a podpoře druhých v rámci povídání, ale ... možná by se to dalo vše skloubit v jedno, a díky tomu by to bylo tak krásně různorodé?

Místo plné poznání, lásky, tvorby, prostoru k RŮSTU...

Místo, kde se rodiny učí být znovu spolu a obnovit svůj prostor lásky uvnitř nich.

Učení a poznání nejen pro děti, ale pro nás všechny.

Předčítání z knih, příběhů, pohádek... (to bych dělala s chutí).

Tzv. "oáza klidu", kde by se mohlo jen tak relaxovat, odpočívat, číst si – se spoustou knih, her, např. šachy, pexeso, puzzle aj.

Prostor, kde budou vystaveny výrobky dětí, dospělých – s možností si dát kávu, použít kuchyňku, pohlídat děti... V případě potřeby přespat.

Uvnitř areálu i místnost - takový „můj prostor“, který bych ráda využívala na psaní a „povídání“ s dospělými, dětmi, rodinami ... těmi, kdo by cítili potřebu...

Vše vidím v obrazech tak živě, jako by to už bylo. Jen jak začít, kde, s kým?
A jak najít prostředky pro realizaci?

Ideálně vše bez nároku na odměnu, na bázi dobrovolných příspěvků, svépomoci...
Dá se takto fungovat v dnešní realitě?

PROSTOR LÁSKY... Místo, kde můžeme být sami sebou a jednoduše jen BÝT...

Krásný obraz nové doby... Takové malé semínko, které bude časem růst a růst... Pevně v to věřím.

... MELODIE ...

V průběhu posledních 3 let mi sem tam z čista jasna přijde do mysli nějaká melodie, která se mi stále opakuje do doby, než si ji nahraji. Teprve pak odejde.
Začala jsem si je zpívat do telefonu, nahrané do "záznamníku" - celkem asi 19. Kvalita místy bláznivá, neboť to zpívám zaprvé já a za druhé na místech, kdy bývá po většinou pohyb a provoz, ale ... jsou tam.

Už před nějakou dobou mě napadlo, že to mohla být nějaká forma inspirace shora. Možná se s tím má časem dělat něco dál a dopracovat to do konce?

Osobně bohužel na nic nehraji, i když bych jednou ráda, ale říkala jsem si - najít tak někoho, kdo by si s tím chtěl pohrát a zhmotnit to hrou na kytaru, klavír či jiný hudební nástroj... Bylo by li to tomu přáno, doplnit i texty (s tím bych si mohla časem pohrát, až bude prostor), ale ... možná má vzniknout jen melodie?

... PSANÍ ...

Miluji hru slov. Vymýšlet rýmované texty, osobní přání - psané tomu někomu na míru...

V průběhu posledních 2 let mi i v této oblasti přišlo spoustu písmenek „shora“, a já cítila potřebu je sdílet světu dál. Využívala jsem pro to kdysi sociální sítě, které jsem již z velké části omezila. Byly to různé úvahy, fejetony, básně... Část z nich jsou k nalezení na mém webu.

Vím, že tato písmenka nejsou jen pro mne. Prostřednictvím inspirace mi přišel nápad vydat vlastní "knihu", spíše "Můj Sešit RADOSTi", ve kterém budou tyto texty, ilustrace dětí + prostor pro zaznamenávání vlastních každodenních radostí. Tomu bych se ráda aktuálně věnovala, jen netuším, jak na to.

... **PROSTOR LÁSKY** ... aneb Rodový statek

K tomuto projektu mě inspirovaly publikace Zvonící cedry Ruska Vladimíra Mergeho.

Většina „jeho“ písmenek se mnou více než rezonovala a pochopila jsem, že tím největším odkazem, který tady můžeme po sobě jednou zanechat – naším budoucím generacím, Zemi samotné – je opravdu vytvoření našeho prostoru lásky – rodového statku, kde budeme žít jako skutečná **RODina**.

Rodina, ctíci ty pravé hodnoty, která se jimi nejen řídí, ale má je hlavně ve svém srdci a jsou jejich součástí.

Rodina, kde je podstatou Lásky a soulad s přírodou, která se postupem let naučí být soběstačná, fungující se svými sousedy a okolím na bázi svépomoci a vzájemné podpory.

Rodina, která bude hrdým pokračovatelem našeho RODu.

Všechny výše uvedené „nápad“ jsou hlavně za účelem našeho RŮSTu – na pozvednutí ducha, jen tak pro Radost, jako odkaz, možná i naplnění Zázraku ?

Nevím, zda li se to může všechno brát jako forma „tvoření“, a jestli je to pro dnešní svět až tolik potřebné - ale ... cítím, že ano.

Možná, že proto mě tento směr mé cesty stále drží a nápady se objevují... jeden za druhým...

Možná právě proto jsem taková, jaká jsem.

Jen ta realizace a příležitost BÝT v dnešním světě SÁM SEBOU.

Uvědomuji si, že to již není jen o mně, ale o těch pravých bytostech, kterým to dá SMYSL a dají nám příležitost jen tak BÝT.

Jste to Vy?

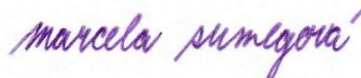
Mockrát DĚKUJI za Váš čas a za to, že jste došli až sem.

Nesmírně si toho vážím.

Dal li Vám tento vzkaz v láhvi jakýkoliv SMYSL nebo to Něco, je mi velkou ctí.

Budete li ochotni nám ukázat, jak se posunout dál z toho rozcestí, na kterém jako Rodina stojíme – v postavení svobodného živého ČLOVĚKA, který je připraven převzít plnou zodpovědnost za vlastní bytí, budu Vám z celého srdce vděčná.

S úctou

marcela sumegová